

Arrest

nr. 257 212 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds meer dan 20 jaar op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker diende op 22 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 januari 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 1 maart 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.12.2020 bij onze diensten werd ingediend door :

N.(...), S.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Angola

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 22.12.2020 een bijlage 26 en een identiteitskaart voor. De bijlage 26 kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Deze bijlage 26 vermeldt “de persoon die verklaart te heten”. Zijn identiteitskaart kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“De bestreden beslissing wijst de aanvraag af op basis van de artikelen 9ter § 3 - 2° en inzonderheid op basis van artikel 9ter § 2, 1ste lid en 3de lid vreemdelingenwet.

Verzoeker had bij de aanvraag om zijn identiteit te bewijzen onder stuk 1 twee documenten gevoegd:

-Cédula Pessoal, Nascimento van het jaar 1983

-Kopie bijlage 26 dd. 14.11.2000

De bestreden beslissing stelt dat deze documenten niet afdoende zijn om de identiteit te bewijzen conform vermelde artikels van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §3,2° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard als de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 ...

Artikel 9ter § 2 luidt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de geboorte-akte:

“Zijn identiteitskaart kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in artikel 9ter, §2, 1ste lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 9ter, §2, 1° lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.”

De beoordeling is fout. Het gaat in casu niet om een identiteitskaart maar om een geboorte-akte. Cédula Pessoal Nascimento uit het Registo Civil van de Republica de Angola; vertaling: persoonlijk document van geboorte.

Op zich volstaat een geboorte-akte om de identiteit te bewijzen. Uiteraard is er geen foto op dit document daar het de geboorte weergeeft.

De bestreden beslissing beoordeelt de akte ten onrechte als een identiteitsdocument, terwijl het een geboorte-akte is.

Op zich is dit gegeven voldoende om de beslissing te vernietigen.

Komt hier bij dat verzoeker naast de Cédula Pessoal ook een kopie van de bijlage 26 van 14.11.2000 heeft neergelegd waarmee hij de eerste keer bij aankomst in België asiel heeft aangevraagd. Op die bijlage 26 is een foto aanwezig. De identiteitsgegevens op de bijlage 26 stemmen volledig overeen met de identiteitsgegevens op de Cédula Pessoal.

Minstens en ondergeschikt wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert door uit de samenlezing van beide documenten niet te besluiten tot het aanbrengen van het bewijs van identiteit door verzoeker.

Wat meer is. Verzoeker heeft reeds voorheen twee aanvragen op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet ingediend. Een eerste op 26.6.2009 met een ongegrondheidsbeslissing op 2.9.2016; een tweede op 29.6.2013 met een onontvankelijkheidsbeslissing (op basis van niet aantonen nieuwe elementen) op 4.9.2013.

Bij deze aanvragen heeft verzoeker toen dezelfde stukken aangehaald om zijn identiteit aan te tonen. Zij zijn in die twee aanvragen zonder problemen als bewijs van de identiteit aanvaard. Het is niet zorgvuldig, minstens niet redelijk, minstens niet afdoend gemotiveerd waarom anno 2009 en anno 2013, terwijl de wetgeving op dit punt niet is gewijzigd, wel het bewijs van identiteit werd aanvaard, en waarom dit anno 2021 niet het geval is.

Maar los hiervan wordt opgemerkt dat verzoeker door het neerleggen van vermelde identiteitsstukken wel voldeed aan de verplichting van artikel 9ter, §2, derde lid vreemdelingenwet.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel,

zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

Artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet beschrijft de voorwaarden voor het vereiste bewijs van identiteit:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 december 2020 als identiteitsbewijs volgende documenten toevoegde:

- Een *Cédula Pessoal* (persoonlijk document/geboorteakte), opgemaakt op 10 november 1983 te Cuilo-Futa in Angola;
- Een bijlage 26, opgemaakt te Brussel op 14 november 2000.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing vooreerst vast dat de bijlage 26 enkel werd opgesteld op basis van de verklaringen van de betrokkene en dat de neergelegde “*Cédula Pessoal*” niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van het document en verzoeker. Vervolgens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker zich niet beroept op de uitzonderingsgrond uit artikel 9ter, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3 onontvankelijk diende te worden verklaard.

2.9. In zijn middel merkt verzoeker terecht op dat de *Cédula Pessoal* geen identiteitskaart is, zoals in de beslissing wordt vermeld, maar een geboorteakte. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden waar hij beweert dat deze geboorteakte zou volstaan om de identiteit te bewijzen. De geboorteakte die bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 december 2020 werd gevoegd, veruitwendigt zich als een dubbelgevouwen kaartje, waarop met de hand de naam van verzoeker en zijn ouders, zijn geboorteplaats en geboortedatum zijn aangebracht. Er is geen foto of ander gegeven dat toelaat vast te stellen dat verzoeker de titularis zou zijn van deze *Cédula Pessoal*, waardoor dit niet als een bewijs van identiteit in

de zin van artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De neergelegde bijlage 26 kan hiertoe, in weerwil van verzoekers beweringen, niet worden aangewend aangezien dit stuk uitdrukkelijk werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker zelf: “*de persoon die verklaart te heten (...)*”. In de beslissing diende dus niet te worden gemotiveerd waarom de samenlezing van beide documenten evenmin als afdoende bewijs van identiteit kan worden beschouwd.

2.10. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar eerdere verblijfsprocedures op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde uit artikel 9ter, §3, 2°, van de vreemdelingenwet blijkbaar geen probleem vormde, omdat dit niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van het desbetreffende wetsartikel.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN